

درمان مضاعف

بلیر اسمیت

یک بند از سرودی که در قرن هجدهم توسط آگوستوس توپلادی نوشته شده است، "صخره‌ی اعصار" به آنچه که کفارهی مسیح در زندگی مسیحی به ارمغان می‌آورد، می‌پردازد: "درمان مضاعف بر گناه غالب‌آی، مرا از گناه و قدرت آن نجات‌ده. "نگاهی به زندگی و تعالیم صخره‌ی دیگر، پطرس رسول (پطرس به معنای "صخره")، بینشی را در مورد معنای این ابیات تلخ ارائه می‌دهد.

پطرس آن مرد

تصویری که ما از پطرس در اناجیل می‌بینیم، شاگردی را به ما نشان می‌هد که برای رها کردن راه‌های خود و قدم برداشتن در طرق مسیح با مشکل مواجه بود، مردی که گاه‌آ گستاخ و مغرور می‌شد (متی ۱۶: ۲۲؛ ۱۷: ۳-۴؛ مرقس ۱۴: ۲۹)، برای احترام مسیح غیرتی کنترل نشده داشت (لوقا ۲۲: ۴۹-۵۰)، و در بدترین حالت، او مسیح را انکار کرد (یوحنا ۱۸: ۱۵-۱۷، ۲۵-۲۷). بین پطرسی که در اناجیل دیده می‌شود و پطرس در رسالات تغییری وجود دارد. پس از احیای پطرس در یوحنا ۲۱: ۱۵-۱۹، او در اولین تصویر از کلیسای اولیه در کتاب اعمال رسولان شهادت جسورانه‌ای در مورد مسیح می‌دهد. علاوه بر این، در رسالاتش، او دیگر آن رسول ناآزموده نیست - او یک ایماندار بالغ است که دیگر ایماندارن را به رشد در مسیح فرامی‌خواند. چه قدرتی در زندگی او این تغییر را ایجاد کرد؟ البته، می‌توان به روح‌القدس اشاره کرد که بذرهایی را می‌کارد که میوه‌های بسیار و نیکو در شخصیت پطرس ایجاد می‌کند. اما یک سنگ محک عینی برای این موضوع وجود دارد، که خود پطرس به آن اشاره کرده است: خون مسیح.

پیغام پطرس

پطرس اولین رساله‌اش را به گروهی از مسیحیان پراکنده در آسیای صغیر (ترکیه امروزی) می‌نویسد و کار خدای تثلیث را در زندگی آنها تجلیل می‌کند: پدر آنها را از قبل می‌شناخت، روح آنها را تقدیس کرد، و عیسی مسیح خون خود را بر آنها پاشید (۱: ۳). پاشیدن خون، تصاویر عهدعتیق را به یاد ما می‌آورد؛ زمانی که خون قربانی به جهت بخشش گناه پاشیده می‌شد. سه اشاره از عهدعتیق به ما کمک می‌کنند تا پیغام پطرس در مورد خون مسیح مصلوب شده را درک کنیم.

لاویان باب ۴ در باب موضوع نگران کننده‌ی گناه بشر نسبت به خداوند نوشته شده است. اما به همان اندازه به موضوع فیض خدا و فراهم آوردن طریق قربانی‌ها برای بخشش گناهان از جانب او اشاره شده است. کاهن گاو نر را ذبح می‌کرد و خون آن را هفت بار در حضور خداوند می‌پاشید (آیات ۶ و ۱۷)؛ نتیجه‌ی آن کفاره و بخشش گناهان بود.

خروج باب ۱۲ در بحبوحه‌ی بلاهای مصر— به دلیل امتناع فرعون از رها کردن قوم خدا رخ می‌دهد. بالای آخر، کشته شدن نخست‌زادگان در سرتاسر زمین بود. تنها راه اجتناب از این وحشت، قربانی کردن بره‌ای بی‌عیب و بی‌لک توسط قوم خدا بود و خون آن بره که باید بر روی تیره‌های درب خانه‌ی خود می‌گذاشتند (آیات ۳-۱۳). نتیجه: خدا در داوری خود از خانه‌ای که با خون مشخص شده بود “عبور” خواهد کرد. آن بره باید به جای کسانی که در داخل خانه هستند بمیرد و داوری خدا را دریافت کند.

خروج باب ۲۴ تصویر واضحی از کفاره‌ی خونین دیگری ارائه می‌دهد. موسی عهد بین خداوند و قوم برگزیده‌ی او را اعلام می‌کند، در آن زمان مردم وعده‌ی اطاعت از کلام عهد را می‌دهند و در پاسخ، خون عهد بر آنها و بر مذبح پاشیده می‌شود (آیه ۸). این نشان می‌دهد که، با وجود وعده‌ی مردم برای اطاعت، تدارکاتی از جانب خدا برای نافرمانی وجود دارد، پوششی در کفاره.

هر یک از این سه قسمت در مسیح تحقق می‌یابد. او قربانی گناهان ماست؛ قربانی‌ای که یکبار برای همیشه داده شد تا محکومیتی را که نتیجه‌ی گناه ما در برابر خدا بود برای همیشه برطرف کند (عبرانیان ۹: ۱۱-۱۲). او جانشین ماست (اول پطرس ۳: ۱۸)، بره‌ی بی‌لک که با خورش گناه ما برداشته می‌شود تا خدا در داوری از ما بگذرد (اول پطرس ۱: ۱۹). و خون او تدارکاتی است برای نبرد مداوم با گناه و بودن در پی اطاعت از عیسی مسیح. جالب است که اول پطرس ۱: ۳ علاوه بر “پاشیدن” به “اطاعت از عیسی مسیح” نیز اشاره دارد.

پس وقتی پطرس از “پاشیدن خون” صحبت می‌کند، به مسیحیان می‌گوید که گذشته‌ی گناه‌آلود آنها در خون پوشیده شده است. خدا دیگر آن گذشته را نمی‌بیند، بنابراین در داوری‌اش از آن می‌گذرد. از زخم‌های خونین مسیح ما “شفا” یافتیم (اول پطرس ۲: ۲۴). این اولین “درمان” است که توپلادی در آن سرود از ما می‌خواهد آن را بخوانیم.

با این حال، پیامدهای خروج باب ۲۴ به دومین “درمان” کفاره‌ی مسیح اشاره می‌کند: از طریق خون، ما حضور مداوم گناه را در زندگی مسیحی تشخیص می‌دهیم تا نسبت به خون مسیح بدعهدی نکرده و در ضدیت با او زندگی نکنیم. در واقع، با وجدان‌هایی که از طریق خون مسیح از گناه شسته شده است (عبرانیان ۹: ۱۴)، به ما آزادی قدرتمندی داده شده است تا در پی اطاعت او باشیم.

اشاره‌ی پطرس نیز به همین موضوع است، وقتی می‌نویسد: “که خود گناهان ما را در بدن خویش بر دار متحمل شد تا از گناه مرده شده، به عدالت زیست نماییم که به ضرب‌های او شفا یافته‌اید” (اول پطرس ۲: ۲۴). به دلیل خون کفاره کننده‌ی صلیب، ما به دنبال عدالت هستیم. اما ما این کار را با بی‌توجهی انجام نمی‌دهیم، بلکه به خوبی می‌دانیم تا پایان این زندگی و تا زمان بازگشت خداوند عیسی مسیح، همواره به بخشش او برای گناهانی که مرتکب می‌شویم نیازمند هستیم. ما این کار را با ترس نیز انجام نمی‌دهیم، گویی تلاش‌های ما بر پایه‌ی نجاتی است که بر اعمال خودمان بنا شده است. در عوض، ما این کار را امیدوارانه انجام می‌دهیم، زیرا یقین داریم که می‌توانیم از طریق تلاش‌هایی که بر پایه‌ی استوار خون کفاره کننده مسیح و قدرت روح القدس بنا شده‌اند، در برابر گناه مقاومت کنیم. همانطور که خون قربانی در خروج باب ۲۴ قوم خدا را استوار ساخت تا بتوانند سفر خود را به طرف سرزمین موعود با اطاعت آغاز کنند، خون مسیح در عهدجدید نیز ما را به عنوان قوم بخشیده شده بنا می‌کند تا با قدوسیت و اطاعت به سوی خدا حرکت می‌کنیم.

پطرس می‌دانست که صلیب مسیح گناهان او را پاک می‌سازد (اول پطرس ۱: ۵). او می‌دانست که از طریق قدرت خون مسیح می‌تواند در برابر شیطان “مقاومت کند” و با اطاعت مسیح را پیروی کند (آیه ۹). پطرس که با خون پوشیده شده بود، به‌طور فزاینده‌ای نسبت به گناه مرده و برای عدالت زندگی می‌کرد. نتیجه: شاگردی که زمانی گستاخ و نابالغ بود، به شاگردی توبه‌کننده و بالغ تبدیل شد، از گناه و به‌طور فزاینده‌ای از قدرت گناه نجات یافت.

دکتر بلیر اسمیت (@dblairsmith)، استادیار الهیات سیستماتیک در دانشگاه الهیات ریفورمد در شهر شارلوت، ایالت کارولینای شمالی می‌باشد.

این مقاله در مجله [تیبل تاک](#) منتشر شده است.